

Yazan : Yeliz Hepergil

Ülke: Macaristan

Şehir : Budapeşte

Koordinatör Kuruluş : GençTur

Ev sahibi Kuruluş : Menedek haz Alapitvany

Proje Adı : Give a chance

Başlama Tarihi : 01.09.2016

Bitiş Tarihi : 01.09.2017

E-posta : yeliz2529hepergil@gmail.com

Benim Puzzlem'in adı

EVS

26.11.2016

Merhaba arkadaşlar,

Budapeşte de ilk üç ayım doldu bile. Nasıl geçti bu günler, nasıl geçti bu kadar zaman hiç habersiz bilmiyorum. Ve hala kendimi Budapeşte'nin o sanatsal,dev ve görkemli yapıları,sarıp dökülmüş sonbahar yaprakları ile bezenmiş sokaklarında yürürken kendime şu soruyu sorarken buluyorum. "Ben kimim, ben neredeyim?" Hiç dil bilmeden tek başıma hiç tanımadığım caddelerde yürüyorum.

Aslında baktığımızda EVS'i çeşitli anlardan, anılardan, insanlardan, kültürlerden, yemeklerden meydana gelen önümüze parçalar halinde sunulan ve en sonunda tablonun bütününi kendi içimizde kendi ellerimizle tamamlayabileceğimiz bir puzzle olarak düşünebiliriz. Hayat beni buraya kadar getirip elime bu puzzle parçalarını verip kendimi ve nerede olduğumu sorgulattıysa hayata farklı yönlerden belki de bir daha hiç bakamayacağım, bakmayacağım yönlerden baktırıyorsa ve yolun sonunda kendimi yine kendi içimde bulmuş oluyorsam içimde ki hayat karmaşasını çözmüş kafa bulanıklığını gidermiş ve bu hayatta kendi payıma düşen yoluma huzurlu bir şekilde ve sağlam adımlarla devam edebiliyorsam bunun anlamı ben kendi tablomdaki tüm puzzle parçalarını en doğru yerlerine yerleştirmiş olduğumdur. Bunda EVS sürecinin payı yadsınamayacak kadar büyüktür. Umarım herkes en az benim kadar şanslı olur bu süreçte.

Ben buraya geldiğimde en büyük korkularımın biri dil unsuruydu. Ama insan korkularıyla yüzleşince bazen o kadarda korkmanın yersiz olduğunu anlıyormuş. Şu an İngilizcem buraya ilk geldiğim gündeki gibi yerinde sayıyor desem yanlış olmaz. Tabi bu biraz da benden kaynaklı bir durum .Benim projemde genellikle zaten ana dilleri Macarca olan benim gibi neredeyse hiç İngilizce bilmeyen küçük çocuklarla çalışıyoruz. Ama onların bir tatlı gülüşü,candan bir sarılması, ummadığım bir anda Yelizz diye seslenerek koşup yanıma gelerek el çarpıştırmalarımız sayesinde "nasıl olsa sevginin dili yok" sözünü kendime slogan edinişimden olsa gerek ☺ Yine de en kısa sürede İngilizce seviyemi yükseltmem konusunda zaman zaman kendime telkinlerde de bulunmuyorum değilim.Umarım geliştireceğim yani bir ara ☺

Buraya alışmakta hiç sıkıntı yaşamadığımı gönül rahatlığı ile söyleyebilirim. Tamam şehir gerçekten çok güzel. Peki burada yaşam nasıl akıyor? Bir de benim gözümde burada ki yaşamı size kısaca aktarmak istiyorum. Ben Macar halkını, onların sadeliğini, metro, otobüs sıralarındaki anlayışlı davranışlarını, metrodan, otobüsten, trenden fark etmez her türlü ulaşım aracından biri çıkmadan diğerinin bir an önce gireyim de yer kapayım gibi bir telaş içerisinde olmayışlarını, orada burada köşe başlarında kısacası yeri ve zamanı hiç fark etmez eski belki de sararmış bir kitabın yaprağını açıp okuyuşlarını öylesine sevdim ki. Bazen kendime gerek insanı gerek trafiği gerek şehir hayatı ile bir şehir insanı hiç mi yormaz diye sormadan edemiyorum. Burada yormuyormuş ☺

Yalnız burada sanırım henüz alışmadığım tek şey yaya geçitlerinde arabaların durup önceliği bana benimse durup önceliği arabalara veriyor oluşumda. O arabadaki amca ya da teyzenin neyse her kim ise bana el işareti yaparak geçmemi söylemediği sürece kendimde o yoldan geçecek cesareti çok zor bulduğum doğrudur ama alışacağım inşallah ☺

Bugün kasım ayının 26'sı iki gün sonra EVS on-arrival training course'miz var. Şimdiden heyecandan yerimde duramadığımı söyleyebilirim. Farklı insanlarla aynı ortamda bulunup paylaşımlarda bulunmak için sabırsızlanıyorum. Size bir sonra ki yazımda EVS on-arrival training course'de yaşadıklarımı anlatmayı sabırsızlıkla bekleyeceğim.

O zamana dek hoşçakalın !

Sevgiyle kalın ☺